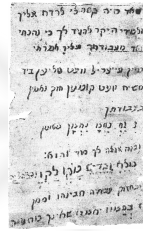

השבת של רבי נחמן מברסלב

כי את אשר ישנו פה וכו' ואת אשר איננו פה ... (דברים כט, יד)

כל ימי חיי הצדיק הוא בחינת יום, ואז עיקר המשכת הדעת והתורה הקדושה שממשיך אלינו, ואחר הסתלקותו שהוא בחינת לילה, ואז נסתמו תרעין דגן עדן ונסתלק הדעת, ואז צריכין לחיות עצמנו בהתורה שהמשיך עלינו ביום דהיינו בחיים חיות, כי הצדיקים הגדולים שהם בחינת משה, ממשיכים התורה ממקום עליון ונורא ונשגב כזה ובשכל נפלא כזה, עד שיש כח בתורתם להשיב ולהחיות כל הנפשות שיעסקו בתורתם לנצח. כי התגלות תורתם היה על ידי שהעלו הנפשות בבחינת עבור וכו' כמבאר בפנים, ובגדל כחם העלו גם הנפשות העתידין לבוא, בבחינת ולא אתכם לבד וכו' כי את אשר ישנו פה ואת אשר איננו פה וכו', והמשיכו התורה בקדשה כזאת עד שכל מי שיעסק בתורתם תאיר לו התורה לצאת מחשכת אפלתו, בבחינת נר לרגלי דבריך ואור לנתיבותי. כי על ידי עוסקו בהתורה חוזר ונתחדש נפשו גם עתה בבחינת עבור, מחמת שאלו החדושי תורה נמשכו מעליות והתחדשות הנפשות אשר ישנו פה ואשר איננו פה וכו'. וזה בחינת טעמה כי טוב סחרה לא יכבה בלילה נרה, דהיינו שאפילו בלילה אחר הסתלקות הצדיק, לא יכבה נר תורתו הקדושה לעולם ועד.

* הצדיק שממשיך תורה על ידי עלית הנפשות כנ"ל, הוא ממשיכה בקדשה נפלאה כזאת, עד שאפילו אחר כך בשעה שלא יהיו הנפשות האלו אצלו, רק יהיו כל אחד בביתו, אף על פי כן יהיה לו כח לכל אחד להמשיך על עצמו אור קדשת התורה הניל, עד שתאיר לו כמו אור ונר לצאת מאפלה לאור גדול. (הלכות אבדה ומציאה - הלכה ג, אותיות ה ז לפי אוצר היראה - צדיק, אותיות רלח רלט)

כי קרוב אליך הדבר מאד ... (דברים ל, יד)

אי אפשר לקבל את התורה בכל אדם ובכל זמן, דהיינו שיזכה לקים את התורה ולהבין דרכי התורה על מכונו, שזה עיקר בחינת קבלת התורה שבכל זמן בכלליות ובפרטיות בכל אדם, וכל זה אי אפשר כי אם על ידי יגיעות גדולות, שצריכין לשבר מניעות עצמוות קדם שזוכה כל אחד לבחינת קבלת התורה, כמאמר רבותינו ז"ל: יגעתי ומצאתי תאמינן מצאתי ולא יגעתי אל תאמינן וכו', כי צריכין להיות מרצה למסור נפשו ממש ולירד לתוך הים ולתוך התהום ממש, בשביל לחפש אחר דרכי התורה הקדושה, היינו לשבר מניעות עצמוות

שהם ממש כמו ים ותהום. ואז כשהוא מרצה לזה, והרצון והחשק שיש לו להתורה הקדושה חזק אצלו כל כך, אזי עוזר לו השם יתברך שזוכה לשבר כל המניעות, והמניעות מתבטלין מאליהן, כי אין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניא עם בריותיו, ואין הקדוש ברוך הוא שולח מניעות להאדם שלא יוכל לשברם אם ירצה. והעיקר הוא על ידי תוקף הרצון, כי כל המניעות אינם על האדם רק בשביל נסיון ובחירה, וגם נמשכין מהקטרוג שמקטרג השטן על בחינת קבלת התורה בכלל, וכן בפרט. אבל תכף כשהוא חזק בהרצון הקדושה כל כך, עד שהוא מרצה למסור נפשו ממש ולשבר כל המניעות, אזי ממילא נתבטלין כל הקטרוגים, כי מאחר שמרצה לשבר מניעות כאלו, בודאי מגיע לו זה לזכות לקבלת התורה בשביל זה, ואז על ידי זה ממילא נתבטלין כל המניעות, וזוכה לקבלת התורה בשלמות. וזה בחינת לא בשמים היא וכו' כי קרוב אליך הדבר מאד וכו', כי תכף כשהוא חזק בהרצון דקדשה עד שהיה מרצה לעלות לשמים בשביל זה, וכן לעבור מעבר לים בשביל זה כעין שפרש רש"י שם, אזי תכף כי קרוב אליך כי נתבטלין כל המניעות ממילא, ואז כל הדברים שבקדשה קרובים אליו כנ"ל. (הלכות הכשר כלים - הלכה ד, אות כד לפי אוצר היראה - תלמוד תורה וקריאת התורה, אות מט)

אשר אנכי מצוך היום ... (דברים ל, טז)

עיקר אריכת ימיו של האדם הוא מה שצריכין לזהר להאריך ולהרחיב היום בכל יום ויום, כי כל יום ויום בתחלתו הוא קצר מאד, ובא להאדם, לכל אחד ואחד כפי בחינתו, במצר גדול, וכנראה בחוש, שבכל יום ויום בתחלתו קשה על האדם מאד מאד העבודה שהוא צריך לעשות בזה היום. ומחמת זה רבים נמנעין מעבודתו יתברך ודוחין ומטעין את עצמם בכל יום ויום, שאומרים: היום קשה לי להתפלל! היום לבי אטום! היום יש לי מניעות ובלבולים אלו! וכן מזדמן לו כמעט בכל יום ויום, עד שמחמת זה רבים מזלזלין בדברים העומדים ברומו של עולם, ומאי ניהו! תפלה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. והתפלה דומה עליהם למשא.

וחפצים לפטור התפלה מעליהם, וכל זה מחמת שאינם מבינים ואינם משימים אל לבם לראות היטב שבכל יום ויום הוא כך, כי כל יום בתחלתו הוא קצר ובא להאדם במצר ובצמצום גדול, והקדשה והעבודה שהוא צריך לעשות בזה היום עדין היא נעלמת במצר גדול ובקטנות גדול מאד. אבל האדם צריך בכל יום להיות גבור כארי וכו', להתגבר להאריך ולהרחיב את היום ולילך בכל שעה מקטנות לגדלות, דהיינו להגדיל כל שעה ושעה מהיום בתוספת קדשה יתרה, שזה עיקר העבודה, מה שצריכין בכל עת לצאת ממחין דקטנות למחין גדלות. וזה עיקר יציאת מצרים שאנו צריכין לזכר בכל יום ויום, כי בכל יום אנו צריכין להשתדל לצאת ממצר למרחב, שזהו בחינת: "מן המצר קראתי י"ה, ענני במרחב", שזה עיקר אריכת ימיו של האדם כנ"ל. (הלכות גבה - הלכה ג, אות י לפי אוצר היראה - יראה ועבודה, אות קסא)

הקהילו אלי את כל זקני שבטיכם ... וענתה השירה הזאת לפניו לעד ...

(דברים לא, כח כא)

עיקר החכמה היא אמת. והעיקר להשיג ולהבין האמת שהיה נסתר ממנו שיזכה להבינו עתה על ידי הזק אמונתו. ובשביל זה צריכין לטרח ולהתיגע הרבה לחפש ולבקש רבי אמתי להתקרב אליו. כי עיקר התכלית הנצחי שהוא השגת האמת אי אפשר כי אם על ידי רבי אמתי. כי זה עיקר מעלת הרב שמאיר בו אמתת התורה ומעמידו על האמת. כי גם בחכמת התורה הקדושה, זה שאינו יכול להעמידו על האמת אינו רב ואין להתקרב אליו,

ואפילו זה הרב שאומר דברי אמת אבל הם דברים פשוטים אין זה רב. כי עיקר הרב כשמגלה לו ומאיר בו דברי אמת שלא היה יכול להבינם בתחלה, עין פנים. ועל כן עיקר שלימות הרב הוא כשיכול להאיר בתלמידים יראת שמים באמת, שזה עיקר תכלית התורה כמאמר רבותינו ז"ל. ועל כן סדר רבי סדר שלשלת הקבלה בתחלת מסכת אבות שמדברת רק ממוסר ויראת שמים, ושם דייקא התחיל וסדר כל השתלשלות קבלת התורה שהוא משה קבל וכו' ומסרה ליהושע וכו', להורות ולהודיע שעיקר קבלת התורה רב מפי רב עד משה רבנו עליו השלום הכול הוא בשביל היראה, שזוכה ליראה מלפניו יתברך ולקיים מצותיו, כי לא המדרש עיקר אלא המעשה. וזה הלמוד של יראת שמים וקיום התורה עמק מאד מאד, וצריכין לזה רבי גדול מאד, ואי אפשר לקבלו כי אם על ידי יגיעה גדולה ושמוש תלמידי חכמים הרבה, כמאמר רבותינו ז"ל, גדולה שמושה יותר מלמודה. כי לבעל בחירה קשה מאד לעזר.

ועל כן כל הצדיקים הקדושים שהאירו בנו כל דיני והלכות התורה הקדושה, אבל כשבאו להאיר ולהוכיח את תלמידיהם שיהיו לקים את התורה היו מצטערים הרבה והיו קובלים וצועקים בכמה לשונות, מחמת שידעו שזה קשה מאד להכניס בהעולם מחמת הבלי העולם הזה ותאוותיו וטרדותיו. ובפרט משה רבנו שנתן לנו כל התורה בכל פרטיה, ואחר כך בכל ספר משנה תורה צעק הרבה בתוכחתו על ישראל על שידעו שיהיו הרבה מאד שלא יקימו את התורה, כמו שכתוב: הקהילו אלי את כל זקניכם וכו' ואעידה בם וכו' כי ידעתי אחרי מותי כי השחת תשחתון וכו' וכן הרבה מאד. ובשביל זה גלה שירת האיזנו, כמו שכתוב שם: וענתה השירה הזאת לפניו לעד וכו'. ובשביל זה מתארך הגלות כל כך. ועל כן עיקר הגאולה תלויה בהתקרבות לצדיקים אמתיים שיכולים להכניס יראת שמים וקיום התורה בעולם. (הלכות שבועות והלכות כבוד אב ואם - הלכה ב, אות כב לפי אוצר היראה - צדיק, אות קלב)

(ספר אבי הנחל - חלק ב - מכתב קלח)

מכתב

לכבוד חמדת לבי, המתגעגע מאד אחר הבעטל הנורא בעל כתפים רחבים הנושא אותנו מכל מקומותינו לבחינת למעלה מן המקום, ונצל מאבי אבות הטמאה שהיא המינות ואמונות כוביות של השקרנים הרודפים אחר כבוד וגאון, ולוחמים בעוונות מצח להרחיק ולהפריד את נפשות ישראל מהצדיק האמת הרועה האמתי שהוא מקור ושושן חיותם וישועתם לדורי דורות לנצח, ועל-ידי זה הם גורמים כל הכפירות וכל הצרות שבא על ישראל,

שיחות

(מ' ישראל אודסר, זצ"ל - המשך)

הילדים שלי היו בסכנה, אחד הבנים שלי סבל הרבה שנים מהרעב, היה לו כאב ראש מהרעב ובזמן קצר הוא יצא מזה. כשאני יושב פה ואני חי, אני לא מבין את זה! פעם אחת היה ערב שבת ואני לא היה לי כסף לקנות חלה והייתי צריך ללכת למקוה ואין לי כסף לקנות חלה, אז משהוא, איזה רב, נתן לי חמש עשרה אגורות בשביל חלה.

נו, אני הלכתי למקוה במהירות וטבלתי והתלבשתי והלכתי לקנות חלה, וברוך השם היה חלה בחנות. טוב, המוכר הוא נותן לי חלה בחמש עשרה גרוש, ואני נותן את היד בכיס להוציא את החמש עשרה גרוש.. ואין כסף! אני תליתי את הלבוש על מתלה בחוף והיה משהוא שלקח את הכסף ולא מצאתי את הכסף בכיס...

נו, עכשיו סמוך לשבת, צריכים להדליק נרות, ואיך יהיה לי חלה לשבת ומה יהיה לי, מה יש לי לעשות עכשיו? מה לעשות?

אז החלטתי: "יהיה מה שיהיה!" אני אלך אל הרב הזה שוב ואני אספר לו מה שהיה אפילו שהוא יכול להגיד שאני ממחה לשקר. אז אמרתי: "יהיה מה שיהיה, שיחשב מה שיחשב, אני אלך אצלו ואספר לו מה שקרה".

אני הלכתי אליו וספרתי לו, והוא הבין בהדבורים מהלב שלי, הוא הרגיש שזה נכון, שאני לא משקר, אז תכף הוא הוציא חמש עשרה גרוש ונתן לי, והלכתי לקנות שוב חלה...

וגם היה מעשה עם רב משה רוזנטל, הוא היה בן-ישיבה ולא היה עשיר, ואז לפני כמה שנים כל פרוטה היה כסף רב, ואני הייתי בבית-הכנסת אתו ואמרתי לו שאני צריך לחם בשביל הילדים ואין לי לקנות. והוא היה לו חצי שילינג, שני גרוש וחצי, אז הוא הוציא את הכסף ונתן לי בשביל לחם.

טוב, אני נותן את הכסף בכיס ואני הולך לקנות לחם בשמחה, להביא לבית לחם. אני הולך להחנות ואז חצי שילינג היה שני לחמים, שני קילו לחם בשני גרוש וחצי. טוב, המוכרת נתנה לי את הלחם, אבל אני נותן את היד בכיס.. ואין! החצי שילינג נעלם!

נו, לא היה לי לחם, אני לא יכול לקחת לחם בלי כסף... אני ראייתי בחנות יש לחם הרבה ואני אין לי חתיכת לחם, לא היה לי אף פרוטה. נו, אם אין כסף אין לחם. וגם נסעתי מהבית ולא השארתי אף פרוטה, אני נסעתי בכל פעם למירון, לירושלים, בלי פרוטה, בלי חתיכת לחם, בלי כסף, וגם מים לא היה לי, ככה היה החיים שלי.

אני בטבעי בישן, אני לא יכול לבקש שירחמו עלי, שיתנו לי. אני בטבע שלי אני בישן גדול. נו, סבלתי וסבלתי.. וברוך השם היום אני שמח!

כלם היו תמחים על אשתי איך היא ממשיכה לחיות חיים כאלה, הם חשבו: "אפילו אם היינו גרים עם הבעל עשרים שנה והיה לנו חמש עשרה ילדים, היינו מתגרשים מבעל כזה שלא נותן פרנסה ואין לו רחמנות על הבנים".

אני והילדים היינו בסכנה כמו אצל רבי נחמן מטולטשין, הוא הלך ללמברג לקנות נייר ולהדפיס את ה'לקוטי הלכות' ולא היה לו אפילו על הוצאות, הוא היה צריך לנסע ולא היה לו לא לחם לאכל ולא כסף לנסע, וגם-כן אשתו והילדים לא היה להם בבית אפילו לחם, וככה הוא נסע והדפיס 'לקוטי הלכות'. אז אשתו של רבי נחמן מטולטשין כתבה מכתב ובאה לרבי נתן ואמרה לו: "נחמן הלך להדפיס 'לקוטי הלכות' ולא השאיר אף פרוטה אחת בשביל לחם! תדעו, שאתם תמצאו אותי ואת הילדים כלנו מתים מרעב בבית. אין לנו מה לאכל!"

אז רבי נתן שלח לרבי יצחק את המכתב של אשתו של רבי נחמן מטולטשין שהיא כתבה שמה: "יש לנו נסים שאנחנו חיים בכל יום ויום!" רבי יצחק הוא היה עשיר גדול, הוא היה לו הרבה כיסים לזה ולזה (הוא שלח כסף לאנשי שלומנו), אז רבי נתן כתב לו שיעשה עוד כיש ויתן על הלחם בשביל אשתו והילדים של רבי נחמן טולטשין, אם לא - ימצאו אותם מתים. ככה נדפס ה'לקוטי הלכות'!

רבי נחמן טולטשין הוא הלך בשביל הדפוס של ה'לקוטי מוהר"ן וה'לקוטי הלכות', וברוך השם הוא הצליח והדפיס 'לקוטי הלכות' בדפוס גדול ויפה, לפי כזה, נייר כזה שלא רואים אפילו היום. בלמברג היה להם דפוסים מְבחרים מאד, הם היו יפי כזה שהיה להם רעש בכל העולם. אני היה לי גם-כן מהדפוס הזה, היה ולקחו הכל.

והוא חזר מלמברג והביא לרבי נתן ה'לקוטי הלכות'. מסירת נפש כזה, כח גבורה כזה, זה למעלה מן הטבע, למעלה מן כל העולם. הוא נסע להדפיס ה'לקוטי הלכות' ולא נתן לאשתו אף חתיכת לחם לאכל, ככה הוא נסע ללמברג להדפיס ה'לקוטי הלכות'... (המשך יבוא)

זוהו עוון פלילי מאד יותר מכל עברות החמורות שבתורה. אבל סוף סוף יגמר הצדיק את שלו, מה שהתחיל לתקן כל העולם בתכלית השלמות כמו שהבטיח לנו ואמר: "יגמרתי ואגמר, נצחתי ואנצח". שלום, ברכה וכל טוב.

אשר צריך שקשרת את לבך להצדיק ונצלת מאבי אבות הטמאה של המינות ואמונות כזביות של השקרנים ועזי פנים הרודפים אחר כבוד וגאווה ולוחמים בעזות מצח להרחיק ולהפריד את ישראל ממקור ושוש חיותם שהוא הצדיק הרועה האמתי שמקבץ נדחי ישראל ומקרבם לה' יתברך, שעל-ידי זה הם גורמים כל הכפירות והצרות שבא על ישראל ומעכבים את הגאולה, וכל הגזרות הם הגורמים והם גרמו את החשך ואפלה של האמונה הקדושה ועל-ידם התגבר הכפירה וכל הגזרות והצרות והשוואה של היטלר עמלק ימח שמו.

סיפור

... פעם אחת ספר רבנו זצוק"ל לבתו אדיל ממפרסם אחד, שתשע שנים היה מתפלל בהתלהבות מאד, יען שחתול גרה והקישה אצל הדלת ונדמה לו שהחסידיים דוחפים את עצמם אצל הדלת, ואחר כך נודע לו שהוא חתול. נמצא שהיה מתפלל לשם החתול רחמנא לצלן: (אבנ"ה ברזל יג).

עצות ותפילות

בראש השנה צריך להתחזק מאד להתפלל בכ"ח רב ובהתעוררות רבה. וכל אדם צריך לקשר תפלתו לצדיק האמת שהוא בעל כח שיכול להתפלל תפלה בבחינת דין, כפי שצריך להתפלל בראש השנה. ועל ידי התפלה בבחינת דין, זוכה צדיק האמת להוציא מן הסטרא אחרא את כל החיות שבלעה מקדשת ישראל. כי עקב תפלת צדיק האמת, שהוא בעל כח גדול, מִכרחת הסטרא אחרא להשיב את כל התפלות, הרחמנות והדעת שבלעה מִישראל. כמבאר בלקוטי מוהר"ן חלק שני סימן ח' בתורה "תקעו תוכחה". ועל ידי זה מתגייסים גרים ואזי מתגדל כבוד השם יתברך, ועל ידי זה זוכים לנבואה ולאמונה אמיתית, מתבטלות האמונות הכוזבות, וזוכים להאמין בחידוש העולם. הן בעבר, היינו זוכים להאמין באמת בהשם יתברך, שהוא ברא את העולם מאין ליש ומנהיג את העולם בכלל, והן בפרט להאמין בהשגחתו הפרטית, המְקסה בדרך הטבע מחמת הנסיון והבחירה, כמבאר בכל ספרי אמת ובפרט בלקוטי הלכות, שעקר נסיון אמונת השגחה הוא בגלל שהשגחה מְקסה בדרך הטבע. הן בפרנסה, הן ברפואה וכן בשאר העניינים המְכרחים לקיום האדם. גם על ידי התקונים הנזכרים למעלה, זוכים להאמין שהשם יתברך יחדש את העולם לגמרי, וינהיג את העולם בגלוי, בהשגחה פרטית, בלי שום דרך הטבע. ועל ידי זה זוכים לקול השיר והניגון שיושר לעתיד, שזה עקר תענוג עולם הבא. כך מבאר הכל בלקוטי מוהר"ן חלק שני בתורה "תקעו תוכחה". (עצות המבוארות – ראש השנה, אות י)

● ... ותזכנו לקבל ראש-השנה בקדשה ובטהרה גדולה ובשלמות גדולה. וזוכה בימי ראש השנה הקדושים להמשיך עלינו קדשת התפלה בבחינת דין של הבעל כח האמתי עם כל הקדשות והתקונים העשין על-ידי-זה, עד שזוכה לתקון הברית בשלמות ולתקון הדעת, לתקן כל השלשה מחין שבראשנו שיהיו שלשה מחיצות פרוטות בפני תאוות נאוף, להגן בפנינו על-ידי הדעת והשכל האמת שלא תהיה לתאוה הזאת שום שליטה ואחיזה בנו כלל מעתה ועד עולם, רק זוכה לָנו אני וכל עמך ישראל להיות קדושים וטהורים באמת ולפרש מתאוה הזאת לגמרי. וזוכה לתפלה בשלמות, ותהיה תפלתנו תמיד רחמים ותחנונים לפני המקום ברוך הוא, ותשפיע עלינו רחמים, שיהיה לנו רחמנות אמתי, על עניים הגונים ועל כל מי שצריכין לרחם עליו, כרצונך הטוב. ותעזרנו שזוכה לעשות בעלי תשובה וגרים הרבה בעולם, כרצונך הטוב.

● ותזכנו ליראה שלמה באמת תמיד. ובפרט בימי ראש-השנה הקדושים שהם ימי יראה, תרחם עלינו ותמשיך עלינו יראה ופחד ואימה דקדשה גדולה ועצומה, ובפרט בעת שמיעת קול שופר תזכנו שיבא בלבנו יראה גדולה, ותשפיע פחד ואימתך ויראתך עלינו ועל כל ישראל ועל כל באי עולם, וייראוך כל המעשים וישתחוו לפניך כל הברואים ויעשו כָלם אגדה אחת לעשות רצונך בלבב שלם. אבינו מלכנו, זכנו ברחמך לקבל ולהמשיך עלינו קדשת ראש-השנה בתכלית השלמות בשמחה ובחידוה ובבכיה גדולה מתוך שמחה ובקדשת המחשבה ביותר ביראה גדולה. וזוכה לקים מצות שמיעת קול שופר בקדשה גדולה בשלמות כראוי עם כל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותרי"ג מצות התלויים בה, ובאימה וביראה גדולה, כמו שכתוב, אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו. ונאמר, אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יחלכון. בשמך יגילון כל היום ובצדקתך ירומו. כי תפארת עָזמו אתה וברצונך תרום קרנו. כי לה' מגננו ולקדוש ישראל מלכנו. ונאמר, בחצוצרות וקול שופר הירעו לפני המלך ה'. ונאמר, תקעו בחדש שופר בכסא ליום חגנו. כי חק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב. וזוכה לסדר לפניך מלְכיות וזכרונות ושופרות כבוונה גדולה ובשלמות גדולה, עד שזוכה לרצות אותך שתביא לנו את משיח צדקנו חיש קל מהרה, ויקים מקרא שכתוב, והריחו ביראת ה'. ותמחר ותחיש לגאלנו ותבנה לנו את בית קדשנו ותפארנו, ונשוב בגילה ורנה לארצנו, ושם נעבדך ביראה "כימי עולם וכשנים קדמוניות. השיבנו ה' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי". אמן ואמן. (לקוטי תפילות ב' – מתוך תפילה ח')

אומן
ראש השנה
אצל הראש בני ישראל

